

ВЕЛИМИР ПЕТРОВ
О, СИНИТЕ ОЧИ НА НИНА!

chitanka.info

— А какво Синьо, по-точно, синьор Художник? — сля златните галуни на китела си Капитанът, о излъскания до блясък месинг на леерите^[1].

— Нали има разни Сини, да не говорим за нюансите. Вие най-добре ги знаете тия магии! Навярно Морско Синьо — подхожда на побронзовяла синьорина със златни къдри на русалка; бисерни зъби — чаровно подредени в ослепителна усмивка. Много русалки, в разни разцветки, са минавали по този мостик... Още от времето на баща

ми... мио векио вапоретто^[2] е от него. От мене са дизелите... и все в този залив... Неапол — остров Капри... и обратно...

Дизелите бумтят в гърдите, някъде зад слънчевото сплитане и тътнат в корема. Мирише на горещо машинно масло, солени пръски и реещи се гларуси. Свободен от вахта, с морско синьо под окото, зальгва с карти детето на сочна туристка. Кротки американски баби, с ярки, жълто-оранжеви прозирни дрешки, щракат кодаци като шевни машини. Пъпчиви пубери не откъсват очи от дългите, като на розови фламинго, нозе на ято пърхащи девойки.

Неаполитанският залив се разфокусира в маранята — белотата на амфитеатралната урбанистика прелива към неаполитанско жълто. Остров Капри расте... от обърната кофичка влажен пясък — вече е огромна, вулканична, конусовидна планина, напомняща копа сено.

С далекоглед ясно се вижда деловата суетня на туристическата индустрия:

На върха е огромният дом на Аксел Мунте^[3]. До там води спиралата на инфарктно тясно шосе — стърчащите странични огледала на малките джипове-таксита атрактивно се чукват и сгъват по шарнирите, при разминаване. Надолу е страшно да се гледа — няма сламка, за която да се хванеш...

Горе дебнат кичови павилиони, ресторанчета и амбулантни търговци на ухо предлагат порно.

Капитанът нежно изучава вътрешността на кривата си луличка, с позлатени пръстенчета и калпаче — сякаш я вижда за първи път. Красавец в старостта си — с класически бръчки и нос, рамкирани в гривеста и чорлава бяла брада.

— Прав сте, синьор Капитан! Само Морското Синьо колко е различно: сутрин е едно — лениво, сънливо синьо; денем — звучно лазурно... вечер — сладно, преливащ от обещания морав аметист; нощем — кадифено индиго, проблясващо на луна; при буря — непредсказуемо, цяла гама от развихрени зли страсти, излезли от бутилката с отегчения от чакане Джин...

— Продължавайте, синьор Художник!...

— О, Сините Очи на Нина... по-скоро са сапфирено сини, на талази... В синхрон с настроението ѝ — пулсират и преливат... в тюркоазни... Вляво на острова, синьор Капитан, както знаете, е Лазурно-Синята пещера... казват, имало медни-окисни образования и

затова — такива феноминални окраски. Твърде прозаично звучи! Природата е поетично устроена и щедра към Този, който умее да Гледа. Водата там е — стъклено прозрачни дълбини. И някъде от безкрая — те гледат Сините Очи на Нина!...

— Красиво говорите, синьор Художник! Ще Ви призная голям грях: не съм ходил в тия пещери; зная ги от проспектите; превозвам до там туристи цял живот; все се каня — ха, днес — ха, утре... Като младеж се качвах до върха... с едно девойче... Очите му бяха като черни маслини в зехтин... също много красиви... Харесвате такива очи, нали?...

— О, Сините Очи на Нина!

— Красиво сте го написали, синьор Художник — палаво забеляза Уж-Нина, чорлейки бялата ми, гривеста брада, рамкирала прилични в старостта ми профил и анфас. — Приятно е да се върнеш толкова назад... а защо Мене ме няма, след като не съм се отделяла от рамото ти... Нито на вапореттото; нито на острова... нито в Лазурната пещера... И Коя е тази Нина?! Поетически образ, ще кажеш... Кажеш нещо за свое оправдание, де!

— Ооо, Сините очи на Нина!!!

Допълнение: Горният текст озадачи биографите ми, относно имена и цвят на очи; обяснението е просто: нормално е — с годините, един художник да не разпознава цветовете... и други такива... шарени — неразпознати...

---

[1] Леери — (морс.) корабни парапети ↑

[2] Мио векио вапоретто — (итал.) мое старо параходче. ↑

[3] Аксел Мунте — (ист.) лекар, национален герой. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.